

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **Rovina, a.s.**, IČ: 645 08 510, se sídlem Kroměřížská 134, Hulín, zast. Ing. Markem Piechem, daňovým poradcem se sídlem Otická 758/19, Opava, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 8. 6. 2012, č. j. 8295/12-1301-707271,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 8. 6. 2012, č. j. 8295/12-1301-707271, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10.200 Kč k rukám Ing. Marka Piecha, daňového poradce se sídlem Otická 758/19, Opava, do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět soudního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 2. 7. 2012 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 8. 6. 2012, č. j. 8295/12-1301-707271, jakož i jemu předcházejí rozhodnutí Finančního úřadu v Kroměříži ze dne 3. 8. 2011, č. j. 156269/11/320911706921, které zároveň požaduje prohlásit za nicotné, a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[2] Ačkoli bylo žalobou napadeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně, řízení bylo na straně žalovaného vedeno s Odvolacím finančním ředitelstvím, neboť dne 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, jímž došlo ke změně soustavy finanční správy a zároveň ke zrušení zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů. V řízení tak bylo pokračováno s procesním nástupcem, kterým je na základě ustanovení § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

II. Dosavadní průběh správního řízení

[3] Dne 3. 8. 2011 vydal Finanční úřad v Kroměříži (dále jen „správce daně“) rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti, č. j. 156269/11/320911706921, kterým podle ustanovení § 97 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „daňový řád“) uložil žalobci, aby s účinností od 1. 9. 2011 vedl kromě evidence stanovené obecně závaznými právními předpisy zvláštní záznamy potřebné pro správné stanovení daňového základu a daně z přidané hodnoty, a to o všech nakoupených a prodaných minerálních olejích uvedených pod kódy kombinované nomenklatury 2710 11 41, 2710 11 45 a 2710 11 49 (motorové benziny) a 2710 19 41 (motorová nafta).

[4] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 30. 8. 2011 odvolání a zároveň navrhl, aby byla vyslovena nicotnost tohoto rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 105 daňového řádu. Rozhodnutí považoval za nemožné a nevykonatelné, neboť ukládá povinnosti k nimž žalobce nemá pravomoci, a dále zmatečné, neboť z něj nebylo zřejmé, k jaké dani se vztahuje. Žalobce také požadoval sdělit, zda rozhodnutím o uložení záznamní povinnosti bylo zahájeno daňové řízení ve smyslu ustanovení § 91 odst. 1 daňového řádu a pokud ano, ve vztahu ke které dani a za jaké zdaňovací období.

[5] Dne 8. 6. 2012 rozhodlo Finanční ředitelství v Brně rozhodnutím č. j. 8295/12-1301-707271, že odvolání se zamítá a napadené rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti se potvrzuje. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce správní žalobu.

III. Obsah žaloby

[6] Žalobce uvedl, že má v nájmu a provozuje jednoduchou čerpací stanici (výdejní stojan), přičemž má jediného dodavatele a cca 75 % odebraného množství spotřebuje sám a zbylých 25 % dodává svým dceřiným a sesterským společnostem. Z celkového množství činí dodávky subdodavatelským společnostem cca 4,8 % objemu. Rozhodnutí o záznamní povinnosti jej tak nadměrně zatěžuje.

[7] Žalobce namítá, že rozhodnutí je nemožné a nesplnitelné. Záznamní povinnost je navíc neurčitá a žalobce neví, co vlastně zaznamenávat; nerozumí např. zkratkám SPD a POZNÁMKA. Dále uvádí, že se po něm požaduje zaznamenávat takové údaje, které není schopen, popř. jen s obrovskými náklady, zjišťovat a zaznamenávat. Jako nejproblematictější uvedl datum nakládky a přesnou adresu načerpání.

[8] Žalobce považuje rozhodnutí za účelové a vydané věcně nepřislušným správcem daně. Mělo tedy dojít k obcházení zákona. Ačkoli se v rozhodnutí uvádí, že údaje mají být zaznamenávány pro účely správného vyměření daně z přidané hodnoty, skutečným účelem je zjišťování spotřební daně. K tomu jsou ovšem věcně příslušné celní úřady.

[9] Žalobce také dodal, že dříve mu byla daň z přidané hodnoty vyměřena bez této záznamní povinnosti. Pokud ovšem lze stanovit daň bez použití záznamní povinnosti, je povinen tak správce daně učinit. Záznamní povinnost je v tomto případě hrubě nepřiměřená. Dle žalobce tak došlo k porušení principu proporcionality.

[10] Z rozhodnutí také není zřejmé, co bylo účelem stanovení záznamní povinnosti. Žalobce klade otázku, zda šlo obecně o daňové úniky, které se dějí při obchodování s pohonnými hmotami, nebo zda byl dán i konkrétní účel vztažený přímo k žalobci. K tomu připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Afs 7/2012.

[11] Dle žalobce z rozhodnutí není zřejmé, z jakého skutkového stavu správce daně vycházel, a proto je absolutně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[12] Na závěr se žalobce zabýval náklady spojenými se záznamní povinností. Domnívá se, že je má nést správce daně. Žalobce není povinným k hrazení těchto nákladů, neboť to by muselo vyplývat z ustanovení § 97 daňového řádu a nelze zde použít ani ustanovení § 107 odst. 1 daňového řádu, neboť záznamní povinnost není daňovým řízením.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[13] Dne 7. 8. 2012 se k žalobě vyjádřil žalovaný. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl k tomu, že žalobce v žalobě nastiňuje mnoho úvah k zamyšlení, které se ale nevztahují ke konkrétní věci. Vyjádřil se proto jen ke třem skutečným námitkám.

[14] K nemožnosti plnění záznamní povinnosti žalovaný uvádí, že plnění, které je obtížné, ještě nemusí být nemožné. Žalobce je ojedinělý případ obchodníka s pohonnými hmoty, pro kterého je údajně toto plnění nemožné, což svědčí o jeho neobjektivitě a tom, že plnění je možné.

[15] K nedostatku legitimního účelu pro uložení záznamní povinnosti žalovaný uvádí, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu musí k uložení záznamní povinnosti existovat specifická vlastnost daňového subjektu, která jej od ostatních odlišuje. V daném případě je touto vlastností právě obchodování s pohonnými hmotami, přičemž judikatura tento důvod považuje za legitimní.

[16] K nákladům spojeným se záznamní povinností žalovaný uvádí, že se použije ustanovení § 107 daňového řádu, neboť řízení o uložení záznamní povinnosti je součástí daňového řízení, neboť se jím toto řízení zajišťuje. Tomu odpovídá i systematika daňového řádu.

[17] Dne 24. 9. 2012 se k vyjádření žalovaného vyjádřil žalobce replikou. V ní setrval na svém názoru, že rozhodnutí je účelové a nevykonatelné, neboť ukládá nesplnitelné povinnosti. Trvá na prohlášení nicotnosti, popř. zrušení rozhodnutí.

V. Právní hodnocení soudu

[18] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě podle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“) osobou k tomu oprávněnou podle ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 soudního řádu správního.

[19] Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (ustanovení § 75 odst. 2 soudního řádu správního). Při přezkoumání

rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního bylo žalobou napadené rozhodnutí bez nařízení jednání zrušeno. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

[20] Předmětem soudního přezkumu učinil žalobce rozhodnutí o stanovení záznamní povinnosti. Otázkou přezkoumatelnosti a náležitostí rozhodnutí o stanovení záznamní povinnosti se již několikrát zabýval Nejvyšší správní soud. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 7 Afs 14/2010-91, vyslovil názor, že „*rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti podle § 39 odst. 1 a 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., které podléhá přezkoumání soudem*“. Soud tedy dospěl k závěru, že i rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti podle ustanovení § 97 odst. 2 daňového řádu podléhá soudnímu přezkumu.

[21] Ustanovení § 97 odst. 2 daňového řádu, upravující záznamní povinnost, dává správci daně pravomoc uložit konkrétnímu daňovému subjektu další evidenční povinnost nad rámec povinností, které mají všechny daňové subjekty. Jedná se o výjimku z obecného pravidla, že daňový subjekt je povinen vést jen zákonem přesně stanovené evidence, a proto záznamní povinnost lze uložit jen v odůvodněných případech a při splnění zákonných podmínek. Tyto podmínky nejsou naplněny jen tím, že správce daně využil své pravomoci podle ustanovení § 39 daňového řádu. Takové jednání by bylo svévolné, což je v demokratickém právním státě nepřipustné. Podmínky pro zákonné uložení záznamní povinnosti jsou naplněny jen za předpokladu, že obecně závazné evidence, tj. zejména účetní záznamy, nepostačují v konkrétním případě konkrétního daňového subjektu ke správnému zjištění a stanovení jeho daňové povinnosti.

[22] Je zjevné, že záznamní povinnost znevýhodňuje konkrétní daňový subjekt oproti jiným daňovým subjektům, neboť musí (zpravidla dlouhodobě a kontinuálně) činit něco nad rámec běžných povinností stanovených pro všechny daňové subjekty. Proto lze tuto povinnost uložit jen z racionálních důvodů, a jen za předpokladu, že současně obстоjí i na poli proporcionality. Stanovená záznamní povinnost proto musí vycházet z konkrétních skutkových okolností u stěžovatele jako daňového subjektu, které jej vydělují ze skupiny všech ostatních daňových subjektů s obdobnou činností. Ve správním soudnictví pak lze při přezkumu zákonnosti uvedených rozhodnutí zkoumat možnou disproporci při stanovení záznamní povinnosti, jakož i otázku rozsahu a přiměřenosti stanovené záznamní povinnosti.

[23] Tyto závěry potvrzuje Nejvyšší správní soud. Právní věta rozsudku ze dne 29. 12. 2011, č. j. 7 Afs 14/2010-104, říká, že „*přípustným důvodem uložení záznamní povinnosti podle § 39 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, musí být u daňového subjektu, který přijímá platby v hotovosti, nějaká jeho specifická vlastnost, jež jej vyděluje z množiny všech takových daňových subjektů a jež vyžaduje, aby mu byla nad rámec evidenčního standardu platného pro všechny daňové subjekty přijímající platby v hotovosti uložena další, dodatečná individuálně určená, evidenční povinnost. Taková specifická vlastnost musí být identifikována, daňovému subjektu sdělena a on musí mít možnost na toto sdělení správce daně příčinně reagovat*“.

[24] Uložit záznamní povinnost je tedy možné jen za předpokladu, že projde tzv. testem proporcionality (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/10), který zahrnuje tři kritéria. Prvním z nich je posouzení způsobilosti naplnění účelu

(nebo také vhodnosti), přičemž je zjišťováno, zda je konkrétní opatření vůbec schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku. Dále se jedná o posouzení potřebnosti, v němž je zkoumáno, zda byl při výběru prostředků použit ten prostředek, který je k základnímu právu nejšetnější. A konečně je zkoumána přiměřenost, tj. zda újma na základním právu není nepřiměřená ve vazbě na zamýšlený cíl.

[25] S ohledem na shora uvedené je třeba trvat na tom, aby z rozhodnutí správce daně o uložení záznamní povinnosti přezkoumatelným způsobem vyplývaly jak skutečné důvody k uložení této povinnosti, tak i její proporcionalita. Správce daně proto musel zdůvodnit, že žalobcem vedené obecné evidence nepostačují ke správnému zjištění a stanovení jeho daňové povinnosti, a proto bylo zapotřebí přistoupit k uložení vedení zvláštních záznamů.

[26] Krajský soud nicméně dospěl k závěru, že rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti obsahuje pouze obecné důvody, pro které správce daně považuje za nutné, aby žalobce vedl uloženou záznamní povinnost. V podstatě jediným důvodem bylo zamezení daňových úniků, a to s ohledem na specifičnost v oblasti obchodování s pohonnými hmotami. Žádné konkrétní důvody, které by se vztahovaly výhradně k žalobci a měly oporu v zjištěném skutkovém stavu, např. podezření na daňové úniky přímo u žalobce, nelze v rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti najít.

[27] Co se týče testu proporcionality, tímto se žalovaný ani správce daně nezabývali vůbec. Pouze odkázali na ustanovení § 97 odst. 2 daňového řádu, ale již blíže nezdůvodnili, proč v daném případě nepostačuje běžná účetní evidence. V dalším řízení bude také nutné zohlednit specifičnost podnikání žalobce, neboť obchodování s pohonnými hmotami není jeho primární činností.

[28] Žalovaný tedy přesvědčivým způsobem nezdůvodnil, že vedení zvláštních záznamů je u žalobce nezbytné pro správné stanovení daňového základu a daně. S ohledem na první krok vymezeného testu proporcionality je přitom třeba, aby pro uložení záznamní povinnosti existoval zákonný cíl, který by byl tímto prostředkem dosažen, tj. že vedení zvláštních záznamů je potřebné pro správné stanovení daně u toho konkrétního daňového subjektu. Žalovaný rozhodoval zcela paušálně a nepřihlédl ke skutečnosti, že obchodování s pohonnými hmotami není hlavní činností žalobce.

[29] Soud také zohlednil tvrzení žalobce, že dříve mu byla daň z přidané hodnoty vyměřována bez uložení záznamní povinnosti. Žalobce má pravdu v tom, pokud lze daň stanovit bez použití záznamní povinnosti, je povinen tak správce daně učinit. Vyplývá to z druhého kroku testu proporcionality. Správce daně, popř. žalovaný tak musí vysvětlit, jak bylo možné dříve daň bez problémů vyměřit z běžných daňových evidencí, a nyní to již možné není. V žalobou napadeném rozhodnutí však nelze nalézt pro toto žádné vysvětlení.

[30] V této souvislosti zdejší soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 8 Afs 6/2012-58, které řešilo prakticky totožnou právní a skutkovou otázku. I v této věci stěžovatel u Nejvyššího správního soudu namítal, že se v jeho případě nejednalo o záznamní povinnost uloženou na základě konkrétních podmínek jeho podnikání, ale o povinnost uloženou plošně všem daňovým subjektům obchodujícím s pohonnými hmotami. Nejvyšší správní soud přitom dal stěžovateli v této věci za pravdu a zrušil rozsudek krajského soudu i druhostupňové správní rozhodnutí. Prakticky totožný skutek nastal i v nyní posuzovaném případě.

[31] V rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti, které vychází z vůle správce daně a nikoliv zákonodárce, může být povinnost uložena jen z racionálních důvodů, která se opírá o konkrétní, skutkovými okolnostmi podložené důvody, a jež současně musí obstát i na poli proporcionality. Stanovená záznamní povinnost proto musí vycházet z konkrétních skutkových okolností u žalobce jako daňového subjektu, které jej vydělují ze skupiny všech ostatních daňových subjektů s obdobnou činností.

[32] S ohledem na shora uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto rozhodnutí žalovaného zrušil v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního).

[33] Jelikož soud zrušil rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, nemohl se již vyjádřit k námitce, zda bylo vydané věcně příslušným správcem daně. Teprve až bude přesně vymezen účel uložení záznamní povinnosti, lze zkoumat, zda tento účel slouží ke správnému stanovení daně z přidané hodnoty či spotřební daně. Ze stejného důvodu se soud nevyjadřoval k otázce nákladů spojených se záznamní povinností.

[34] Soud se ovšem mohl zabývat námitkou nevykonatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu nemožnosti plnění. Této námitce soud nepřisvědčil. Dle soudu žalobci nic nebrání v tom, aby si evidoval datum nakládky a přesnou adresu načerpání. Ačkoli je samozřejmé, že s tímto budou spojeny další náklady, nelze přisvědčit tvrzení, že jde o data absolutně nezjistitelná. Co se týče nejasnosti zkratk SPD a POZNÁMKA, soud k nim uvádí, že v rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti není uvedeno, že by žalobce byl povinen evidovat nějaké údaje pod zkratkami SPD a POZNÁMKA. Žalobce je vázán pouze výrokem rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti. Pokud tedy byly v příložené excelové tabulce, která byla žalobci pro plnění záznamní povinnosti pouze doporučena, uvedeny další kolonky pro údaje SPD a POZNÁMKA, žalobce nebyl povinen je jakkoli zaznamenávat.

[35] Na závěr je nutné uvést, že soud neshledal důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť případné vady půjde zhojit v rámci odvolacího řízení. Stejně tak soud nedospěl k závěru, že by prvostupňové rozhodnutí bylo nicotné.

[36] Podle ustanovení § 105 odst. 2 daňového řádu je nicotné rozhodnutí, pokud (a) správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný, (b) trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo (c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně. O důvodu uvedeném v ustanovení § 105 odst. 2 písm. c) daňového řádu nelze v dané věci uvažovat, tudíž zbývají pouze první dva důvody podle písm. a) nebo b).

[37] Jelikož se soud otázkou věcné nepřislušnosti nezabýval, neboť rozhodnutí je z tohoto hlediska nepřezkoumatelné, nelze tvrdit, že jej vydal orgán věcně nepřislušný a shledat rozhodnutí nicotným podle ustanovení § 105 odst. 2 písm. a) daňového řádu.

[38] Stejně tak nelze dospět k názoru, že rozhodnutí je nicotné z důvodu uvedeném v ustanovení § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Jak již soud vysvětlil výše, nepovažuje záznamní povinnost za fakticky neuskutečnitelnou. Stejně tak nelze tvrdit, že je rozhodnutí zjevně vnitřně rozporné. V rozhodnutí pouze nebyl přesvědčivě vymezen účel stanovení záznamní povinnosti a nebyl proveden tzv. test proporcionality tak, jak je vyžadováno judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[39] Žalobce také v rámci tohoto řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu požadoval přezkum sdělení ze dne 7. 11. 2011, č. j. 13621/11-1500-701647. Námitkou nicotnosti tohoto sdělení se soud ovšem nemohl zabývat, neboť předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 8. 6. 2012, č. j. 8295/12-1301-707271. Žalobce ponechal na úvaze soudu, jak s tímto návrhem soud naloží. Řízení podle soudního řádu správního jsou ovšem ovládána zásadou dispoziční a pokud žalobce požadoval přezkum sdělení ze dne 7. 11. 2011, č. j. 13621/11-1500-701647, měl tak učinit samostatnou žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nebyl pro tuto námitku prostor.

VI. Shrnutí a náklady řízení

[40] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a soudu tedy nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[41] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl v řízení úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení přísluší.

[42] Tarifní hodnota sporu činila 25.000 Kč dle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění ke dni podání žaloby (dále jen „advokátní tarif“). Sazba za jeden úkon právní služby tedy činila 2.100 Kč. Ve věci byly učiněny tři úkony právní služby (převzetí a příprava věci, písemné podání žaloby, písemné podání repliky), dále byl přiznán tříkrát režijní paušál ve výši 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková odměna advokáta tedy činí 7.200 Kč. Soudní poplatek byl zaplacen ve výši 3.000 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. srpna 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu